

висунення В.Дегтярьова на посаду секретаря ЦК КПРС з промисловості. Внаслідок партійних інтриг, донецького обласного голову не призначили, цю посаду обійняв перший секретар Красноярського крайкому В.В.Долгих. Відставка видатного секретаря відбулась 6 січня 1976 р., хоча відповідне рішення було прийняте наприкінці 1975 р. Як він сказав після повернення з Києва синові: «Сьогодні наді мною зламали шаблю» [14]. Наступні 11 років він обіймав посаду голови українського Держкомітету з безпеки у гірничий промисловості.

Відсторонення від керівництва промисловістю і Донеччиною важко переносилося Володимиром Івановичем. Останні роки він хворів. Помер у 1993р., похований у Києві на Байковому кладовищі.

В.Дегтярьова називають «людиною з великої літери». Розумний, освічений, душевний, він опікувався процвітанням міста Донецька та добробутом його мешканців. Йому вдалося тримати баланс між високими республіканським і союзним керівництвом та пересічними трударями. Буваючи у «високих» кабінетах, він не цурався походу на ринок за продуктами, відвідувань місць відпочинку робітників, щоб подивитися, як живуть прості люди [15]. «—Я завжди горою стояв за Донбас», - говорив В. Дегтярьов, і ця фраза якнайкраще характеризує Володимира Івановича [16].

Отже, діяльність В.Дегтярьова – яскравий приклад владної особи, мета якої спрямовувалася на потреби пересічних громадян. Висування особистості обумовлюється і потребами суспільства, і особистими якостями людей. Оскільки в історії вирішальним і визначальним початком є народ, особистості завжди залежать від нього, як дерево від ґрунту, на якому воно росте. Очевидно, запорука доброї пам'яті про В.Дегтярьова і полягла у тісному зв'язку з пересічними людьми. Адже Перший секретар походив з їхнього середовища і, що важливо, не розривав зв'язок із ним.

Література

1. Кирдода Д. Владимир Дегтярев: знали, любили, помним // Жизнь. – 2006. – 22 августа. – С. 27; Зоц И. Он горой стоял за Донбасс // Донбасс. – 2000. – 17 августа. – С. 22; Алымов А.Н. Экономика Донбасса. – М.: Экономика. – 1971. – 205 с.; Город негасимых зорь. – Донецк: Донбасс. – 1984; Книга о Донбассе. Природа, люди, дела. – Д.: Донбасс. – 1972. – С. 25.
2. Мазитова Л. В. Дегтярев. Личность на фоне эпохи: Исторический очерк. – Донецк: Східний видавничий дім. – 2005. – 370 с.
3. Книга о Донбассе. Природа, люди, дела. – С. 40.
4. Бесіда з Савельєвим В.С. Записано 13.09.2011р. у м.Донецьку.
5. Мазитова Л. Владимир Дегтярев. История руководителя, который был предшественником В.Януковича // Кто есть кто. – 2007. – С. 46.
6. Державний архів Донецької області (ДАДО). – Ф. 2794. – Оп.1. – Спр. 3251. – Арк. 48.
7. Марченко Т. Хозяин области был жестоким, но не жестким // Московский Комсомолец. – 2009. – С. 32.
8. Мазитова Л. В. Дегтярев. Личность на фоне эпохи: Исторический очерк. – С. 62 – 65.
9. Там само. – С. 70 – 71.
10. Бесіда з Дегтярьовим В.Б. Записано 27.08.2011р. у м.Донецьку.
11. ДАДО. – Ф. 2794. – Оп.2. – Спр. 61. – Арк. 40.
12. Мазитова Л. В. Личность на фоне эпохи: Исторический очерк. – С. 96 – 102.
13. Там само. – С. 85 – 89.
14. Бесіда з Дегтярьовим В.Б. Записано 27.08.2011р. у м.Донецьку.
15. Бесіда з Савельєвим В.С. Записано 13.09.2011р. у м.Донецьку.
16. Марченко Т. Город, который построил В. Дегтярев // Московский Комсомолец. – 2010. – 19 августа. – С.34.

УДК 347.133.24

РАМКОВИЙ ДОГОВІР У ЦИВІЛЬНОМУ ПРАВІ

А.М. Авдєєнко, Л.В. Красицька

Резюме. В роботі розглядається тенденція розвитку цивільного законодавства України та РФ щодо закріплення поряд з конструкцією попереднього договору у вигляді типової договірної конструкції рамкового договору. Досліджується сутність рамкового договору та його відмежування від попереднього договору.

Ключові слова: рамкова угода, рамковий договір, попередній договір, істотні умови договору.

Прийняття нового Цивільного кодексу України від 16 січня 2003 р. (далі - ЦК) [1] стало важливим етапом розвитку оновлених цивільних відносин. При цьому особливого значення набуло закріплення принципів свободи економічної діяльності, свободи договору та диспозитивності. Проте ці принципи набувають дещо іншого значення в контексті застосування їх до публічного договору, попереднього та рамкового договору.

Достатньо часто учасники цивільного обороту укладають договори, які передбачають виникнення обов'язків, орієнтованих на тривалий строк виконання, чи здійснення дій, що повторюються, або таких, що передбачають здійснення певною стороною дій, при наявності яких може виникнути зобов'язання. В першому

випадку в момент укладання договору досягається згода між сторонами, тобто виникає двосторонній правочин, що породжує обов'язки, в другому – здійснення однієї дії за загальним правилом не тягне виникнення обов'язку і в такому разі сторони зобов'язуються в майбутньому укласти спеціальні правочини, які уточнюють окремі умови (строки виконання, обсяг, якість тощо). Тобто в цьому випадку мова йде не про договір, що породжує обов'язок укласти договір в майбутньому, а про вже укладений договір, окремі умови якого підлягають уточненню в майбутньому, який йменується в юридичній літературі рамковим договором. Інститут подібних договорів з «відкритими», тобто такими, що підлягають узгодженню умовами, повинен отримати законодавче врегулювання.

Сьогодні рамкові договори широко застосовуються на практиці, що свідчить про необхідність розробки та закріплення інституту рамкового договору в чинному цивільному законодавстві.

Тенденцію розвитку цивільного законодавства та впровадження інституту рамкових договорів досліджували такі вчені як Вітрянський В.В. [2; 3], Єрмолаєва О.М., Мотиван С.А. [4], питання застосування типової договірної конструкції «рамковий договір» на практиці вивчали Єфімова Л.Г. [5; 6], Семенов П.В. [7], Морозов С.Ю. [8].

Метою цієї роботи є уточнення поняття рамкового договору та з'ясування його сутності.

Потрібно відзначити, що чинне цивільне законодавство України не передбачає такого поняття, як «рамкова угода». Більше того, в науці цивільного права далеко не всі вчені визнають право на існування подібної категорії. В чинному цивільному законодавстві та в доктрині відсутня детально розроблена конструкція рамкового договору. У вітчизняній правовій літературі є лише згадки про рамкові договори як договори самостійного типу зі стислим аналізом, а також окремі роботи, в яких визнається, що рамковий договір, який використовується у певній діяльності, може мати спеціальні назви. Наприклад, в якості рамкового було кваліфіковано договір банківського рахунку [5, с. 304], договір поставки [7], договір перевезення вантажу [8].

Рамкові договори можуть укладатися в різних областях діяльності, і тому характер співробітництва сторін також може бути різним. Проте всі вони мають одну й ту ж правову мету - організацію тривалих економічних зв'язків у вигляді «поточку майбутніх ділових відносин». В рамковому договорі узгоджуються не всі умови, але при цьому він створює права і обов'язки. Тобто він являє собою тільки схему передбачуваних відносин, рамку – звідси його назва. Він вважається таким тому, що залишає неврегульований простір, який має стати предметом майбутніх укладених сторонами правочинів.

Інша особливість рамкового договору – особливий порядок його виконання, який одночасно виступає і способом досягнення зазначеної вище правової мети. Між сторонами утворюється система договірних зв'язків, що складається з базового договору, в якому узгоджуються основи майбутніх економічних відносин сторін, і з залежних від нього договорів, спрямованих на виконання рамкового. Останні отримали в іноземній літературі назву договорів-додачків чи виконавчих угод. Це найбільш проста схема рамкового договору. Сам по собі, без зазначених виконавчих угод, рамковий договір не є самодостатнім. Проте всі разом вони утворюють єдиний ансамбль, систему договорів, спільність яких визначається їх загальною економічною метою [6, с.47].

Нещодавно, а саме 18 липня 2008 р. Президент Російської Федерації Дмитро Медведєв підписав Указ № 1108 "Про удосконалення Цивільного Кодексу РФ" [9]. Цим указом передбачені розробка Концепції вдосконалення загальних положень зобов'язального права [10], Концепції вдосконалення загальних положень Цивільного кодексу Російської Федерації [11] та внесення змін до Цивільного кодексу Російської Федерації з врахуванням досвіду його застосування та тлумачення судом.

Концепція вдосконалення загальних положень зобов'язального права Росії, яка схвалена Радою при Президентові РФ по кодифікації та удосконаленню цивільного законодавства, рекомендує закріпити разом з конструкцією попереднього договору у вигляді типової та самостійної договірної конструкції рамковий договір, який не породжує обов'язок укласти договір у майбутньому, що характерно для попереднього договору, а являє собою договір, окремі умови якого підлягають уточненню у майбутньому (договір з «відкритими», тобто такими, що підлягають узгодженню в майбутньому умовами) [2; 4, с. 44].

Рамковий договір повинен відобразити: можливість укладення договорів, в яких на момент їх укладення були б визначені лише частина, а не усі існуючі умови, при чому інші умови таких договорів підлягали б узгодженню надалі, наприклад, на етапі виконання зобов'язання чи в іншому порядку, передбаченому договором; можливість виникнення зобов'язальних правовідносин як із первинного договору, так і з договору чи договорів, змінених чи таких, що знову з'явилися у зв'язку з подальшим узгодженням окремих умов; зобов'язання, що виникає з такого договору повинно відображати як первинні, так і в подальшому узгодженні умови [10].

На основі рамкового договору укладаються конкретні договори. Якщо в самому рамковому договорі передбачено укладення договору, то виникає можливість примушення до укладення договору, а якщо конкретні договори укладені, то умови рамкового договору застосовуються субсидіарно, пріоритет мають норми конкретного договору [2; 3].

Українське законодавство також зазнає змін у напрямку закріплення такої типової договірної конструкції як «рамковий договір». Зокрема, Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України з питань державних закупівель» від 8 липня 2011 року № 3681-VI [12] запроваджує закупівлю за рамковими угодами, замінюючи закупівлю на засадах координації.

До внесення змін відповідно до ч. 1 ст. 13 Закону України «Про здійснення державних закупівель» [13] Кабінет Міністрів України мав право за поданням Міністерства економіки затвердити перелік товарів, закупівля яких здійснювалася на засадах координації за кошти Державного бюджету України, та визначити генерального замовника. Закупівля ж за рамковими угодами передбачає визначення генеральним замовником єдиних стандартів товарів і послуг, а також кола учасників, які будуть здійснювати їх постачання для нижчестоящих замовників. Рамкові угоди не можуть застосовуватися щодо закупівлі робіт, хоча це прямо не вказується, але такий висновок можна зробити, проаналізувавши ч. 2, 5 ст. 13 Закону України «Про здійснення державних закупівель».

Особливості укладення рамкових угод, перелік товарів та послуг, які можуть закуповуватись за рамковими угодами, визначаються уповноваженим органом, а саме Міністерством економіки України, а особливості виконання рамкових угод, порядок визначення генеральних замовників та взаємодії замовників з генеральним замовником за рамковими угодами – Кабінетом Міністрів України.

Спочатку генеральний замовник проводить відбір майбутніх учасників рамкової угоди – постачальників товарів, послуг в порядку, передбаченому для проведення процедури відкритих торгів, двоступеневих торгів. Кількість учасників, які подали свої пропозиції не може бути меншою трьох. Разом з тим рамкова угода може бути укладена як з одним переможцем, так і декількома.

Далі замовники укладають з постачальниками за рамковими угодами безпосередньо договори про закупівлю. Тобто, рамкова угода і договір про закупівлю - різні угоди. Договір про закупівлю укладається на виконання вимог рамкової угоди.

Особливістю рамкових угод є те, що ними встановлюються критерії оцінки пропозицій учасників та визначення переможця, специфічні вимоги до предмета закупівлі, істотні умови договору про закупівлю, а також строк, протягом якого такі договори можуть укладатися. Отже, сторони договору про закупівлю не можуть відступати від умов, визначених в рамковій угоді.

Згідно з ч. 7 ст. 13 Закону України «Про здійснення державних закупівель» замовник має право відмовитися від укладення договору про закупівлю. При цьому законодавець не наводить будь-яких мотивів чи підстав, які надають замовнику можливість скористатися таким правом. Замовник може відмовитися від здійснення закупівлі за рамковими угодами в будь-який час. Більше того, рамкова угода не створює для замовника жодних зобов'язань, а є лише рекомендацією генерального замовника. Отже, ця норма є недосконалою.

Рамкова угода не повинна порушувати антимонопольне законодавство, а особа, яка її укладає, повинна мати відповідні повноваження.

Слід зазначити, що на практиці існують рамкові договори двох видів. Перші породжують обов'язок сторін вступати в майбутні договірні відносини, наприклад, продавати або купувати що-небудь. Другі обмежуються узгодженням умов, що полегшують підписання майбутніх можливих договорів, надаючи сторонам повну свободу укладати чи не укладати такі договори в майбутньому [6, с. 49].

Рамковий договір покликаний організувати співпрацю сторін в певній галузі діяльності та врегулювати умови договорів-додатків. Отже, рамковий договір можна вважати організаційним.

Як зазначає Єфімова Л. Г., теорія організаційних правовідносин була розроблена Красавчиковим О.О. Цивільними організаційно-правовими відносинами він називав правовідносини, побудовані на засадах юридичної рівності їх учасників та спрямовані на виникнення нових чи впорядкування інших, зазвичай, майнових відносин. До числа організаційних належать відносини, що мають на меті налагодження, впорядкування, нормальне функціонування тих економічних зв'язків, в яких сторони брали участь [6, с.51-52].

Б. І. Пугинський під організаційним договором розуміє угоду про впорядкування взаємозалежної діяльності двох і більше осіб, що визначає процедуру виникнення і загальні умови виконання конкретних майнових зобов'язань в подальшому, і (або) заходи, спрямовані на підвищення ефективності цієї діяльності [14, с. 277]. На думку Єфімової Л. Г., з числа всіх організаційних договорів, зазначених Б. І. Пугинським, дійсно рамковими можуть бути лише два. Це договори про організацію перевезень вантажів і договори, що укладаються між організаціями різних видів транспорту про забезпечення перевезень вантажів. Вони припускають подальше укладання відповідних договорів перевезення вантажів. Решта договорів, кваліфікованих ним як організаційні, рамковими не є [6, с.51-52].

Стаття 186 Господарського кодексу України від 16 січня 2003 року (далі - ГК України) [15] передбачає укладання організаційно-господарських договорів, але легального визначення таких договорів не передбачає. На підставі положень ст. ст. 174, 176 ГК організаційно-господарські договори можна визначити як дво- або багатосторонні угоди між суб'єктами господарювання та (або) угоди між суб'єктом (суб'єктами) господарювання та суб'єктами організаційно-господарських повноважень, мета яких (угод) полягає у забезпеченні організованості процесу господарської діяльності, в тому числі створення передумов для виконання майново-господарських зобов'язань.

Рамкові договори необхідно відрізняти від попередніх договорів. І попередні, і рамкові договори відносять до організаційних, отже, вони спрямовані не на товарообмін, а на його організацію, тобто на встановлення взаємозв'язків учасників майбутнього договору. Сутність попереднього договору полягає у тому, що він встановлює обов'язок сторін укласти в майбутньому основний договір. Відповідно до ч. 1 ст. 635 ЦК України за попереднім договором сторони зобов'язуються протягом певного строку (у певний термін) укласти договір в майбутньому (основний договір) на певних умовах, встановлених попереднім договором. Основні

ознаки цього договору: 1) предметом є встановлення обов'язку щодо укладання основного договору; 2) обов'язок укласти договір у майбутньому виникає для обох сторін; 3) виконання цього обов'язку обумовлене впливом встановленого договором строку; 4) в попередньому договорі повинні бути узгоджені істотні умови майбутнього договору, а якщо певні істотні умови не встановлені, повинен бути передбачений порядок їх узгодження; 5) в ст. 635 ЦК прямо не встановлено заборони узгодити в попередньому договорі укладення в майбутньому кількох основних договорів.

Рамкові договори встановлюють тверді та детальні обставини, що підготовлюють укладання інших договорів. Рамковий договір, як і попередній, носить допоміжний характер. Але на відміну від попереднього, предметом рамкового договору не є обов'язок укласти основний договір в майбутньому. Також він ніколи не містить усіх істотних умов майбутніх договорів, у ньому узгоджують лише найбільш важливі умови договорів-додадків, які носять загальний характер.

Як впливає з визначення попереднього договору, передбаченого ч.1 ст.635 ЦК, істотною умовою попереднього договору є строк чи термін укладення основного договору, якщо такий строк (термін) відсутній, договір сторін слід вважати не попереднім договором, а договором (протоколом) про наміри (ч. 4 ст. 635 ЦК).

Рамковий договір також не є договором про наміри, оскільки останній підписується сторонами в ході переговорів, щоб закріпити раніше досягнуті домовленості, тобто є лише формою фіксації намірів сторін щодо наступного співробітництва. Протокол про наміри не породжує обов'язків та зобов'язання укладення договору у майбутньому. Рамковий договір – це юридичний факт, який тягне виникнення прав та обов'язків.

В Україні рамковий договір та рамкові угоди укладаються переважно в межах співробітництва з іншими державами чи організаціями, зокрема, укладені Рамкова угода між Урядом України та Північною екологічною фінансовою корпорацією від 17.09.2009 р. [16], Рамкова угода між Кабінетом Міністрів України та Урядом Азербайджанської Республіки щодо співробітництва у сфері дослідження і використання космічного простору в мирних цілях від 09.04.2009 р. [17], Рамкова угода між Кабінетом Міністрів України і Урядом Республіки Індонезія про співробітництво у сфері дослідження та використання космічного простору в мирних цілях від 06.11.2008 [18] тощо.

У міжнародному праві рамковий договір застосовують для врегулювання публічних відносин. Під рамковим договором у публічному праві розуміють договір, в якому визначено загальні принципи і норми взаємин держав щодо розглянутих питань, конкретизація яких здійснюється шляхом прийняття додаткових протоколів зі спеціальних питань співробітництва.

Підсумовуючи все вищезазначене, можна зробити наступні висновки: рамковий договір – це договір, в якому обумовлюються загальні положення та попередні умови, які в майбутньому підлягають уточненню при підготовці основного договору. Рамковий договір укладається, якщо заздалегідь не можна визначити всі істотні умови остаточного договору. Рамковий договір як типова договірна конструкція потребує закріплення в ЦК України поряд з конструкціями публічного та попереднього договорів.

Інститут рамкового договору для сучасного цивільного права України є новим явищем, яке потребує свого подальшого наукового дослідження й відповідного закріплення у цивільному законодавстві.

Література

1. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № №40-44. – Ст. 356.
2. Ожидаемые изменения в Гражданском кодексе РФ: обзор доклада В.В. Витрянского в Красноярске. – 2010. – [Электронный ресурс] // Режим доступа: <http://blog.pravo.ru/blog/zakonotvorchestvo/498.html>
3. Витрянский В.В. Типовые договорные конструкции в условиях реформирования гражданского законодательства. – 2011. – [Электронный ресурс] // Режим доступа: <http://www.civilista.ru/news.php?id=29#4>
4. Ермолова О.Н., Мотыван Е.А. Общие положения о договорах в проекте Гражданского кодекса Российской Федерации // Гражданское право – 2011. – №1 – С. 43-47.
5. Ефимова Л. Г. Банковские сделки: право и практика. Монография. М.: НИМП. – 2001. – 654 с.
6. Ефимова Л. Г. Рамочные договоры на внебиржевом межбанковском рынке ценных бумаг // Законы России. – 2006. – № 7. – С. 46 – 53
7. Семенов П.В. «Рамочный» договор поставки гражданском обороте. – 2009. – [Электронный ресурс] // Режим доступа: <http://www.yurclub.ru/docs/civil/article281.html>
8. Морозов С.Ю. Узловое соглашение как элемент подсистемы рамочных договоров между транспортными организациями. – [Электронный ресурс] // Режим доступа: <http://justicemaker.ru/view-article.php?Id=4&art=2430>
9. О совершенствовании Гражданского кодекса Российской Федерации: Указ Президента Российской Федерации от 18.07.2008 № 1108. – [Электронный ресурс] // Режим доступа: <http://document.kremlin.ru/doc.asp?ID=47116&PSC=1&PT=1&Page=1>
11. Концепция совершенствования общих положений Гражданского кодекса России, утвержденная Советом при Президенте Российской Федерации по кодификации и совершенствованию гражданского законодательства. – [Электронный ресурс] // Режим доступа: <http://www.kolasc.net.ru/russian/tradeunion/documents/53.pdf>

12. Концепция совершенствования общих положений обязательственного права России, утвержденная Советом при Президенте Российской Федерации по кодификации и совершенствованию гражданского законодательства. – [Электронный ресурс] // Режим доступа: http://www.privlaw.ru/index.php?section_id=24
13. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України з питань державних закупівель: Закон України від 8 липня 2011 року № 3681-VI // Голос України. – 2011. – № 142.
14. Про здійснення державних закупівель: Закон України від 01 червня 2010 № 2289-VI // Відомості Верховної Ради України – 2010. – № 33. – Ст. 471.
15. Пугинский Б. И. Коммерческое право России. 2-е изд., перераб. и доп. – М.: Зерцало, 2005. — 316 с.
16. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – №18. – Ст. 144.
17. Рамкова угода між Урядом України та Північною екологічною фінансовою корпорацією від 17 вересня 2009 року // Офіційний вісник України. – 2010. – № 96. – Ст. 3431.
18. Рамкова угода між Кабінетом Міністрів України та Урядом Азербайджанської Республіки щодо співробітництва у сфері дослідження і використання космічного простору в мирних цілях від 09.04.2009 р. // Офіційний вісник України. – 2009. – № 94. – Ст. 324.
19. Рамкова угода між Кабінетом Міністрів України і Урядом Республіки Індонезія про співробітництво у сфері дослідження та використання космічного простору в мирних цілях від 06.11.2008 р. // Офіційний вісник України. – 2011. – № 35. – Ст. 1478.

УДК 3.086

ДИСЦИПЛІНАРНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ПРАЦІВНИКІВ ПРОКУРАТУРИ УКРАЇНИ

М.Р. Аветисян, А.Є. Краковська

Резюме. Робота присвячена аналізу законодавства в сфері дисциплінарної відповідальності працівників прокуратури України. Проаналізоване поняття, принципи, підстави дисциплінарної відповідальності. Автор зосереджує свою увагу на відповідності Конституції України Дисциплінарного статуту прокуратури України. Робиться висновок, що останній суперечить нормам конституції. Запропоновано вирішення цієї проблеми шляхом внесення змін до закону України «Про прокуратуру». Методологічними засадами даного дослідження є сукупність методів наукового пізнання, до яких відносяться загальнонаукові методи: діалектичний, структурний, функціональний, системний та приватно-наукові: формально-правовий, порівняльного правознавства.

Ключові слова: службова дисципліна, відповідальність, дисциплінарний статут, працівники прокуратури, дисциплінарна відповідальність.

Проблема теоретичного обґрунтування дисциплінарної відповідальності робітників органів прокуратури - одне з найскладніших питань, що стоїть сьогодні перед правознавцями та є предметом дискусій у наукових колах. Дослідження зазначеного питання надзвичайно важливе, адже у доктрині адміністративного права воно може сприяти зменшенню кількості існуючих протиріч, а також неоднозначних рішень, що приймаються в правозастосовчій діяльності.

Проблемні аспекти правового регулювання порядку застосування дисциплінарної відповідальності працівників органів прокуратури України вимагають всебічного дослідження. Зокрема, слід терміново вирішити проблему невідповідності Дисциплінарного статуту прокуратури України Конституції України, адже недосконалість нормативно-правових актів призводить до помилок, і як наслідок до дезорганізації в роботі з кадрами, що значною мірою впливає на ефективність діяльності прокуратури в цілому. Це обумовлює вибір теми та обґрунтовує її актуальність.

Саме працівники органів прокуратури, як виконавці завдань держави, повинні забезпечити верховенство права, дотримання прав і свобод людини та громадянина, при цьому не повинні порушувати чинне законодавство та належним чином виконувати свої службові обов'язки.

Дисциплінарна відповідальність працівників органів прокуратури є одним (хоча і не основоположним) із засобів реалізації та забезпечення їх дисципліни, а також вихідною складовою внутрішньовідомчого нагляду і контролю за поведінкою суб'єктів із статусом державних службовців.

Однак, вивченню та аналізу питання щодо дисциплінарної відповідальності працівників органів прокуратури присвячено досить невелика кількість статей та наукових публікацій. Ця проблема розкрита в роботах таких вчених-адміністративістів, як: М.Ю. Івчук, А.С. Курись, О.В. Толочко, С.О. Марченкова, М.Д. Лук'янець, В. Ф. Опришко. Зазначені науковці детально не аналізують дисциплінарну відповідальності працівників прокуратури, адже висвітлюють зазначену проблему лише в контексті юридичної відповідальності.

Цілями цієї статті є дослідження сучасного стану законодавства про дисциплінарну відповідальність працівників органів прокуратури, пошук шляхів його вдосконалення та формування ідей і способів щодо подолання існуючих проблем.

Як відомо, діяльність органів прокуратури в Україні спрямована на зміцнення правопорядку і має своїм завданням захист від неправомірних посягань на закріплені Конституцією України незалежність держави, суспільний і державний лад, політичну та економічну систему, права національних груп і територіальних утворень; гарантовані Конституцією, іншими законами України та міжнародними правовими актами соціально-